

Тѣзи слабостъ, която завѣлежнахъ Апостола въ Римлянитѣ, и която твърдѣ често са показва и въ насъ, е най опасната слабостъ.

Прикаскитѣ, казвамы ный, сж вѣтъръ, но тозъ вѣтъръ може да вѣде благодѣленъ и смъртоносенъ, споредъ сърдцето отъ което той излиза.

Дѣмытѣ на челоуѣка, особено когато тѣ излѣзватъ право отъ сърдцето мѣ, выкатъ твърдѣ силны и дѣйствителны: както благословеніето ѹтвърждава домоветѣ, тѣи сѣщо не рѣдко каѣтвытѣ ги разораватъ отъ основата имъ. Родителтѣ благославятъ чедата си,—и тѣ благоденствуватъ презъ всичкыя си животъ; Майката кзана, кзана сына си,—и сынъ ѿ до гроба си страда. Сиромаситѣ благославятъ благодѣтели тѣ си, като имъ желажтъ сичкы добрини,—и тѣ много пѣти ги сѣдчатъ; вдовицитѣ и бездомовинитѣ сироты выкатъ срѣцію жестокостъта на ближнитѣ си,—и оплакваніата имъ не премыняватъ токо-тѣи, сѣззытѣ имъ не падатъ на сѣхо. Изовцію въ доброжелателнытѣ и зложелателнытѣ дѣмы на челоуѣка скрива са нѣкаква си чѣдна, свѣрхъ-естественна сила: кой каквото пожелаѣ на нѣкого сѣ дѣмы, не рѣдко то мѣ сѣ свыва и на дѣло.—

И за тѣи, сѣдшатели, нѣка вѣдемъ припазливы, на гнѣва си, никого да не кзанемъ; но сѣ тѣи на едно да не подавамы причина и на дръгы да ни кзанѣтъ; живѣйте тѣи, като да вы сичкы благославятъ, а не да вы кзанѣтъ. Не са